

**בבית המשפט העליון
בשבתו כבית משפט גבוה לצדק**

בג"ץ 1972/15

בעניין:

1. חדיגה, ת"ז
תושבת הרשות הפלסטינית
2. **המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר –
ע"ר 580163517**

ע"י ב"כ עוה"ד נאסר עודה (68398) ו/או בילאל סביחאת (מ"ר 49838) ו/או חוה מטרס-עירון (מ"ר 35174) ו/או סיגי בן-ארי (מ"ר 37566) ו/או ענת גונן (מ"ר 28359) ו/או דניאל שנהר (מ"ר 41065) ו/או בנימין אחסתרובה (מ"ר 58088) ו/או עביר גיבראן-דכוור (מ"ר 44346)

מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העותרות

- נ ג ד -

1. **המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית**
2. **מתאם פעולות הממשלה בשטחים**
ע"י פרקליטות המדינה, משרד המשפטים
רח' צלאח א-דין 29, ירושלים
טל: 02-6466590; פקס: 02-6467011

המשיבים

עתירה למתן צו על תנאי

מוגשת בזאת עתירה למתן צו על תנאי, המופנה אל המשיבים והמורה להם לבוא וליתן טעם:

- א. מדוע לא ישיבו לבקשת העותרים בשים לב לדחיפות העניין;
- ב. מדוע לא יתירו את מעברה של העותרת 1 מרצועת עזה אל הגדה המערבית, על מנת שתוכל ללדת את בנה הבכור בביתה ובחיק משפחתה בגדה המערבית.

בקשה לקביעת דיון דחוף

בית המשפט הנכבד מתבקש לקבוע מועד לדיון דחוף בעתירה. העותרת 1 נמצאת בחודש השמיני להריונה והיא זקוקה לתמיכת משפחתה וקהילתה שבגדה המערבית. תאריך הלידה הצפוי של העותרת 1 הינו ביום 5.5.2015, והיא מבקשת לעבור לגדה על מנת ללדת את בנה הבכור בביתה ובחיק משפחתה. העותרים פנו למשיב בדחיפות, על מנת להתיר את כניסת העותרת 1 לגדה המערבית, אך חרף דחיפות העניין, טרם התיר המשיב את כניסתה.

לאור האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבוע מועד לדיון דחוף בעתירה ולמצער, להורות למשיב להגיש את תגובתו המקדמית בהקדם, שכן ייתכן שזו תייתר את הדיון בעתירה.

התשתית העובדתית

הצדדים

1. העותרת 1 (להלן: **העותרת**), פלסטינית תושבת טולכרם, ילידת שנת 1989, נולדה בגדה המערבית ועברה לרצועת עזה עם נישואיה בשנת 2013, וזאת בעקבות מדיניות המשיבים המאלצת את בן-הזוג שבגדה המערבית לעבור לרצועה במידה שהוא מבקש לקיים חיי משפחה עם בן/בת זוגו.
2. יצוין, כי נהלי המשיבים אינם מאפשרים מעברם של תושבי רצועת עזה אל הגדה המערבית לצורך מגורים, ואף אינם מאפשרים שינוי מען מעזה לגדה המערבית. כך נוצר מצב שבו בת הזוג הפלסטינית מהגדה המערבית, הנשואה לפלסטיני מעזה, נאלצת בלית ברירה לעבור לחיות עם בעלה ברצועה, רחוק ממשפחתה הממשיכה להתגורר בגדה.
3. העותרת נמצאת בחודש השמיני להריונה והיא זקוקה לתמיכת משפחתה וקהילתה שבגדה המערבית. תאריך הלידה הצפוי של העותרת הינו ביום 5.5.2015. מטבע הדברים העותרת מבקשת לצאת מרצועת עזה לגדה המערבית, על מנת ללדת את בנה הבכור בביתה. יצוין, כי העותרת לא זוכה לתמיכת משפחת בעלה בעקבות סכסוך משפחתי, על כן היא זקוקה לתמיכת אמה ואחיותיה בלידה ראשונה זו.
העתק דוח רפואי אודות מצבה של העותרת מצורף ומסומן **ע/1**.
4. יצוין, כי הוריה של העותרת וששת אחיותיה ואחיה מתגוררים בגדה המערבית.
5. העותרת 2 (להלן: **המוקד להגנת הפרט או המוקד**) היא עמותה הפועלת לקידום זכויות האדם בשטחים הכבושים.
6. המשיב 1 הוא המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית, מטעם מדינת ישראל, המחזיקה בגדה המערבית תחת כיבוש צבאי מזה למעלה מארבעים ושבע שנים. המשיב הוא בעל הסמכות להתיר את מעברם של פלסטינים אל הגדה וממנה.
7. המשיב 2, מתאם פעולות הממשלה בשטחים, הוא האחראי על יישום מדיניות ישראל בגדה המערבית וברצועת עזה, וממונה, בין היתר, על מנהלת התיאום והקישור לרצועת עזה.

מיצוי הליכים

8. ביום 30.12.2014 הגישה העותרת למשיבים, באמצעות הוועדה האזרחית הפלסטינית, בקשה לעבור לגדה דרך ישראל, על מנת לחזור לביתה שבגדה המערבית.
9. ביום 11.2.2015 פנה המוקד להגנת הפרט למוקד ההומניטארי במת"ק עזה, ציין כי העותרת הינה תושבת הגדה המערבית, השוהה ברצועת עזה, שמבקשת לשוב לביתה, וביקש כי יונפק לעותרת היתר הכניסה לישראל לצורך מעברה מרצועת עזה לגדה המערבית.
העתק פניית המוקד למשיבים מיום 11.2.2015 מצורף ומסומן **ע/2**.

10. ביום 17.2.2015 הודיע רס"ב נסראלדין עאמר, מפקד משרד ישראלים וממלא מקום קצין פניות הציבור במת"ק עזה, כי לאחר בחינת בקשת העותרת החליטו הגורמים המוסמכים לסרב לה, משום שאינה עומדת בקריטריונים, וציין כי העותרת נכנסה לעזה דרך מעבר רפיה.

העתק מכתב ממלא מקום קצין פניות הציבור מיום 17.2.2015 מצורף ומסומן ע/3.

11. ביום 1.3.2015 פנה המוקד להגנת הפרט בשנית למוקד הומניטארי במת"ק עזה, בבקשה לשקול מחדש את הבקשה. במכתבו ציין המוקד, כי העותרת נמצאת בחודש השביעי להריונה וכי היא זקוקה לתמיכת אמה, משפחתה וקהילתה שבגדה המערבית וביקש להנפיק לעותרת היתר כניסה לישראל לצורך מעברה לגדה בדחיפות, לכל המאוחר עד ליום 10.3.2015, אחרת תישקל פנייה לערכאות.

העתק מכתב המוקד למשיבים מיום 1.3.2015 מצורף ומסומן ע/4.

12. ביום 9.3.2015 התקיימה שיחה טלפונית בין נציגת המוקד לבין רס"ב נסראלדין עאמר, מפקד משרד ישראלים וממלא מקום קצין פניות הציבור במת"ק עזה, במהלכה הודיע האחרון כי הבקשה עודנה בטיפול.

13. ביום 10.3.2015 פנתה נציגת המוקד טלפונית לרמ"ד תיאום אזרחי במת"ק עזה, רס"ן טארק שנאן, על מנת לקבל תשובה לבקשת העותרת. במהלך השיחה מסר רס"ן טארק כי הוא מעביר את הבקשה לבחינה נוספת.

14. ביום 15.3.2015 התקיימה שיחה טלפונית בין נציגת המוקד לבין רס"ב נסראלדין עאמר, מפקד משרד ישראלים וממלא מקום קצין פניות הציבור במת"ק עזה, במהלכה הודיע האחרון כי הבקשה עודנה בטיפול.

15. נכון להיום טרם התקבל כל מענה לבקשה החדשה, על אף נסיבות המקרה הדחופות. משכך, לא נותר לעותרים אלא לפנות לבית המשפט.

הטיעון המשפטי

א. שובם של פלסטינים בשנים האחרונות מעזה לגדה

16. המשיבים מטילים מגבלות תנועה קשות ביותר על מעברם של פלסטינים בין רצועת עזה לגדה המערבית. למגבלות אלו, אשר הלכו והוחרפו בשנים האחרונות, השלכות קשות על כלל האוכלוסייה הפלסטינית, אשר הופרדה בין שני חלקי ארצה - ובמיוחד ניכרת השפעת מגבלות אלו על משפחות, אשר מסיבות שונות הפכו מפוצלות בין רצועת עזה לבין הגדה המערבית ועל פלסטינים מהגדה, ש"נתקעו" בעל כורחם ברצועה בעוד הם מבקשים לשוב לביתם.

17. אותם פלסטינים אשר ביקשו לעבור בין חלקי ארצם נתקלו - ונתקלים - בקשיים ומכשולים שונים ורבים, כשהם מופנים מגורם לגורם, על מנת להגיש את בקשותיהם למשיבים, האחראים על הטיפול בעניינם, והכל תוך עיכובים מתמשכים, סחבת אין סופית, אי-מענה וכיו"ב.

18. אחת התוצאות הברורות של התנהלות זו היא, כי כל אותם פלסטינים שנכנסו לרצועה ומבקשים לשוב לביתם בגדה, כמו העותרת בעתירה זו, מוצאים עצמם מורחקים בניגוד לרצונם וללא כל סיבה מביתם, ללא כל הגבלת זמן.

19. במקרה דנן, לעותרת אין כל עניין או רצון לשהות בישראל, אלא אך ורק לעבור בין שני חלקי ארצה, המפוצלים מבחינה גיאוגרפית, כאשר ישראל שוכנת ביניהם.

ב. חובת המשיבים להשיב לפניית אליהם במהירות

20. המשיבים, ככל רשות מינהלית, מחויבים להשיב לפנייה במהירות ראויה מכוח הדין. כלל ידוע הוא כי "החובה לפעול במהירות הראויה היא מן המושכלות הראשונים של מינהל תקין" (י' זמיר, **הסמכות המינהלית** (כרך ב, נבו, תשנ"ו), 717).

וראו בעניין זה:

בג"ץ 6300/93 **המכון להכשרת טוענות נ' השר לענייני דתות**, פ"ד מח(4) 441, 451 (1994);
 בג"ץ 7198/93 **מיטראל בע"מ נ' שר התעשייה והמסחר**, פ"ד מח(2) 844, 853 (1994);
 בג"ץ 5931/04 **מזורסקי נ' מדינת ישראל – משרד החינוך**, פ"ד נט(3) 769, 782 (2004);
 בג"ץ 4212/06 **Avocats Sans Frontieres נ' אלוף פיקוד הדרום**, תק-על 2006(2) 4751 (2006).

21. וכבר נפסק כי כאשר מדובר **בזכויות אדם** מקבל מושג "הזמן הסביר" משמעות מיוחדת (בג"ץ 1999/07 **גלאון נ' ועדת הבדיקה הממשלתית לבדיקת אירועי המערכה בלבנון 2006**, תק-על 2007(2) 551, 569 (2007));

וכי בעניינים הנוגעים לזכויות אדם –

יש מקום לצפות להסדרה מהירה יותר של העניין [...] התמשכות פגיעה בזכויות אדם מחמירה לא פעם את היקף הפגיעה ותוצאתה עלולה להיות שחיקה של הזכות כמו גם פגיעה קשה ומתמשכת בפרט.

(בג"ץ 8060/03 **קעדאן נ' מינהל מקרקעי ישראל**, תק-על 2006(2) 775, 780 (2006)).
 וראו גם: בג"ץ 10428/05 **עליוה נ' מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית**, תק-על 2006(3) 1743, 1744 (2006); בג"ץ 4634/04 **רופאים לזכויות אדם נ' השר לביטחון פנים**, תק-על 2007(1) 1999, 2009 (2007).

22. במקרה דנן, מדובר בעניין המצריך מענה תוך תקופה קצרה במיוחד. העותרת מבקשת לשוב לביתה בגדה על מנת שתוכל ללדת את בנה הבכור בחיק משפחתה, אולם המשיבים משתהים ואינם מוסרים תשובתם, למרות דחיפות העניין.

ג. הפגיעה בזכויות העותרת

(i) הזכות לחיי משפחה

23. העותרת מבקשת לחזור לביתה לחיק משפחתה המתגוררת בגדה המערבית. העותרת נמצאת בשלב הריון מתקדם והיא מבקשת ללדת את בנה הבכור בביתה לצד משפחתה שיכולה לסייע לה, לתמוך בה ולסעוד אותה לפני ואחרי הלידה. מדובר בביטוי מובהק של יחסיו הקרובים של אדם עם משפחתו הגרעינית. יחסים מיוחדים אלו בין בני אותו תא משפחתי זכו להכרה ולהגנת המשפט, תחת הכותרת הזכות לחיי משפחה.

24. הזכות לחיי משפחה היא זכות מוכרת במשפט הישראלי ובמשפט הבינלאומי. כנגד זכות זו מוטלת על המשיבים החובה לכבד את התא המשפחתי.

25. תקנה 46 לתקנות האג, המהווה דין בינ"ל מנהגי, קובעת:

יש לכבד את כבוד המשפחה וזכויותיה, חיי אדם, רכוש פרטי, וכן את אמונות-הדת ומנהגי הפולחן.

26. גם במשפט הבינלאומי ההומניטארי המנהגי, תחת כלל 105 למחקרו של הצלב האדום, מודגש:

Family life must be respected as far as possible.

(Henckaerts J.M. Doswald-Beck L. *Customary International Humanitarian Law*. Vol I: Rules. ICRC (2005). pp. 379-383)

ובית המשפט הנכבד פסק פעמים חוזרות ונשנות כי:

ישראל מחויבת להגנה על התא המשפחתי מכוחן של אמנות בינלאומיות.

(בג"ץ 3648/97 **סטמקה נ' שר הפנים** פ"ד נג"ד (2) 728, 787).

ר' עוד:

סעיף 27 לאמנת ג'נבה הרביעית 1949;

סעיף 10 לאמנה בדבר זכויות כלכליות, חברתיות ותרבותיות 1966;

סעיפים 17 ו-23 לאמנה בדבר זכויות אזרחיות ומדיניות 1966;

סעיף 12 וסעיף 16(3) להכרזה לכל באי עולם בדבר זכויות האדם 1948;

סעיף 12 לאמנה האירופית בדבר זכויות האדם 1950.

27. בית המשפט העליון חזר והדגיש את חשיבותה הרבה של הזכות לחיי משפחה בפסקי דין רבים,

ובמיוחד בפסק הדין אשר ניתן בעניין **עדאלה** (בג"ץ 7052/03 **עדאלה נ' שר הפנים**, תק-על

1754) (2) 2006.

כך, למשל, כותב הנשיא ברק, בסעיף 25 לפסק דינו:

חובתנו הראשונית והבסיסית לקיים, לטפח ולשמור על התא החברתי היסודי והקדום ביותר בתולדות האדם, שהיה, הווה ויהיה היסוד המשמר ומבטיח את קיומה של החברה האנושית - הלוא היא המשפחה הטבעית. [...]

הקשר המשפחתי... מונח ביסוד המשפט הישראלי. למשפחה תפקיד חיוני ומרכזי בחייו של היחיד ובחייה של החברה. הקשרים המשפחתיים, עליהם מגן המשפט ואותם הוא מבקש לפתח, הם מהחזקים ומהמשמעותיים ביותר בחייו של אדם.

(ii) הזכות לחופש תנועה

28. לכל אדם נתונה הזכות לנוע בתוך ארצו באופן חופשי. הזכות לחופש התנועה היא הביטוי

המרכזי לאוטונומיה של האדם, לבחירתו החופשית ולמימוש יכולותיו וזכויותיו. הזכות לחופש

התנועה נמנית עם הנורמות של המשפט הבינלאומי המנהגי.

ראו:

בג"ץ 6358/05 **ואנונו נ' אלוף פיקוד העורף**, תק-על 2006(1) 320, פסקה 10;

בג"ץ 1890/03 **עיריית בית לחם ו-21 אח' נ' מדינת ישראל**, תק-על 2005(1) 1114, פסקה 15;

בג"ץ 3914/92 **לב נ' בית הדין הרבני האזורי**, תק-על 94(1) 1139, 1147.

29. הזכות לחופש התנועה היא המנוע שמניע את מארג זכויותיו של האדם. המנוע שמאפשר לאדם

לממש את האוטונומיה שלו, את בחירותיו. כאשר מגבילים את חופש התנועה נפגע אותו "מנוע"

וכתוצאה מכך חלק מהאפשרויות והזכויות של אדם חדלות מלהתקיים. כבודו כאדם נפגע.

מכאן החשיבות הרבה המיוחסת לזכות לחופש התנועה.

30. כאשר מגבילים אדם מלנוע בתוך שטח המדינה או הישות בה הוא מתגורר, פוגעים בחייו החברתיים, פוגעים בחייו התרבותיים ובזכויות האדם שלו, פוגעים בחופש הבחירה שלו. אותו אדם מוגבל בשאלות המהותיות ביותר של חייו: היכן יתגורר, עם מי יחלוק את חייו, היכן ילמדו ילדיו, איפה יקבל טיפול רפואי, מי יהיו חבריו, היכן יעבוד, במה יעסוק והיכן יתפלל.

31. הזכות לחופש התנועה מעוגנת גם בדין ההומניטארי הבינלאומי. אמנת ג'נבה הרביעית מקבעת את חופש התנועה כזכות יסוד של מוגנים, בין בשטח כבוש ובין בשטח מדינת אויב. סעיף 27 לאמנה קובע כי מוגנים יהיו זכאים בכל הנסיבות ליחס של דרך ארץ לכבודם.

32. חשוב לציין גם את סעיפים 41-43 (החלים בשטח מדינה המעורבת בקונפליקט) ו-78 (החל באזור כבוש). סעיפים אלו עוסקים בהגבלת חירות, על ידי מעצר או תיחום מקום המגורים. האמצעים הם דווקניים והשימוש בהם הוא דווקני. בא ללמדך, כי חופש התנועה של המוגנים בכל שאר הנסיבות היה חשוב מאוד למדינות החברות. רק במקום בו יש, ככלל, חובה לכבד את חופש התנועה, יש צורך לקבוע כללים מפורשים ודווקניים להגבלתו:

סעיף 78 לאמנת ג'נבה הרביעית מהווה הן מקור להגנה על זכותו של הנעבר והן מקור לאפשרות הפגיעה בזכות זו. דבר זה בא לידי ביטוי, בין השאר, בהוראת סעיף 78 לאמנת ג'נבה הרביעית עצמה, הקובעת כי האמצעים הנקבעים על ידה הם האמצעים שהמעצמה הכובשת (כלומר, המפקד הצבאי) רשאית "לכל היותר" (at most) לבצע.

(בג"ץ 7015/02 עג'ורי נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית, תק-על 2002(3), 1021, עמ' 1027).

33. משפט זכויות האדם הבינלאומי אף הוא מקור מחייב המעגן את חופש התנועה כזכות אדם בסיסית. כך קובע סעיף 12(א) לאמנה הבינלאומית בדבר זכויות אזרחיות ופוליטיות, אשר ישראל חתמה עליה ואשררה אותה:

אדם הנמצא כחוק בתוך שטחה של מדינה זכותו, בתוך שטח זה, לנוע ולבחור את מקום מגוריו באורח חופשי.

34. סעיף 12 הנ"ל הוא מקור מחייב. כמקור לפרשנות ראו גם סעיף 13 להכרזה האוניברסלית על זכויות האדם וסעיף 2 לפרוטוקול הרביעי מ-1963 לאמנה האירופית בדבר זכויות אדם.

ד. המעבר מרצועת עזה לגדה המערבית

35. רצועת עזה והגדה המערבית הן יחידה משפטית אחת. הדבר מעוגן בחקיקה הצבאית: מנשר בדבר יישום הסכם הביניים (יהודה והשומרון), (מס' 7), התשנ"ו-1995, עיגן את הסכם הביניים בין ישראל לאש"ף ("הסכם אוסלוי"), אשר קובע – כעקרון יסוד – כי הגדה והרצועה מהוות שני חלקים של יחידה טריטוריאלית אחת. הדבר אף עוגן בפסק דינו של בית משפט נכבד זה (בג"ץ 7015/02 עג'ורי נ' מפקד כוחות צה"ל, פ"ד נו(6) 352).

גם שינויים שחלו בהיקף השליטה של ישראל על רצועת עזה עקב יישום "תכנית ההתנתקות", לא פגמו בהכרה זו. אכן, מדובר בשתי שאלות שונות – שאלת היקף חובות המשיבים כלפי אוכלוסייה אזרחית, ושאלת היותן של יחידות גיאוגרפיות אלה חלק מישות מדינית אחת (ואכן, מוכרים מקרים אחרים בהיסטוריה, בהם אפילו כשחולק שטחה של מדינה אחת תחת כובשים שונים, שהדבר לא השפיע על היותה מדינה אחת).

36. היקף השליטה הישראלית על רצועת עזה והגדה הוא שמחייב את העותרת באישור המשיבים. מכך, שלמשיבים יש חובות של ממש כלפי העותרת. חובות אלו הוכרו בפסיקת בית משפט זה, ונקבע כי לישראל חובות מיוחדות החלות על תושבי רצועת עזה. כפי שפסק בית משפט זה:

בנסיבות שנוצרו, החובות העיקריות המוטלות על מדינת ישראל ביחס לתושבי רצועת עזה נובעות ממצב הלחימה השורר בינה לבין ארגון החמאס השולט ברצועת עזה; חובות אלה נובעות גם ממידת שליטתה של מדינת ישראל במעברי הגבול שבינה לבין רצועת עזה; וכן מהמצב שנוצר בין מדינת ישראל לבין שטח רצועת עזה לאחר שנות השלטון הצבאי הישראלי באזור, אשר בעקבותיו נוצרה לעת הזו תלות כמעט מוחלטת של רצועת עזה באספקת החשמל מישראל.

(בג"ץ 9132/07 אלבסיוני נ' ראש הממשלה, 30.1.08, ס' 12 לפסק הדין).

37. כאמור, שליטת המשיבים באפשרות המעבר בין רצועת עזה לגדה המערבית גוררת מאליה חובות כלפי העותרת. כך הוכר בפסיקת בית משפט זה. המעבר בישראל מהגדה לרצועה הוא הדרך היחידה העומדת בפני העותרת למימוש זכותה לחיי משפחה ולחופש תנועה.

38. ודוק: העותרת אינה מבקשת לשהות בישראל, אלא אך **לעבור דרכה**, בשל כורח הנסיבות שכפו עליה המשיבים.

39. היקפה של זכות המעבר רחב מהיקפה של זכות הכניסה לשם שהייה, ועל כן נדרשים נימוקים בעלי משקל רב יותר בכדי לפגוע בה.

סיכומם של דברים

40. העותרת מנסה לחזור מזה כמה חודשים לביתה בגדה המערבית, ללא הצלחה. העותרת מבקשת לעבור מרצועת עזה לגדה על מנת ללדת את בנה הבכור בביתה ובחיק משפחתה.

41. במקרה דנן, מדובר בעניין דחוף המצריך מענה מיידי, בעקבות הריונה המתקדם של העותרת ורצונה ללדת את בנה הבכור לצד אמה ואחיותיה. העותרת מבקשת לממש את זכותה הבסיסית לחיי משפחה, אולם המשיבים משתהים ואינם מוסרים תשובתם, למרות דחיפות העניין.

42. בהשתהותם מלהשיב לפניית העותרים, מפירים המשיבים לא רק את חובתם ליתן מענה תוך זמן סביר, אלא גם את זכותה של העותרת לחופש תנועה בארצה ואת הזכויות התלויות בה, ובראשן הזכות לחיי משפחה.

עתירה זו נתמכת בתצהיר שנחתם בפני עו"ד ברצועת עזה ונשלח לח"מ בפקס, בתיאום טלפוני. בית המשפט הנכבד מתבקש לקבל תצהיר זה, ואת ייפוי הכוח שאף הוא התקבל בפקס, בהתחשב בקשיים האובייקטיביים בנוגע למפגש בין העותרת לבין באי כוחה.

לאור כל האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד להוציא צו על תנאי כמבוקש, ולאחר שמיעת תשובת המשיבים, להפכו לצו מוחלט. כמו כן מתבקש בית המשפט להשית על המשיבים את הוצאות העותרים ושכ"ט עו"ד.

19 במרץ, 2015

נאסר עודה, עו"ד

ב"כ העותרים